

Περίεργα και άλλα μυστικά:Γιατί οι Γερμανοί κάνουν με την Ελλάδα αυτό που δεν έκαναν το 2011;

«Υπάρχουν μυστικά που κάνουμε ότι δεν ξέρουν οι άλλοι ή οι άλλοι κάνουν ότι δεν τα ξέρουμε εμείς» είπε ο Σόιμπλε και συμπλήρωσε «την ευθύνη έχουν το ελληνικό κοινοβούλιο και ο ελληνικός λαός» αποκαλύπτοντας έτσι ότι η κίνηση για εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας (ΠτΔ) είχε ήδη εγκριθεί - αν όχι επιβληθεί - από την Γερμανία και ρίχνοντας το μπαλάκι των εξελίξεων στους Έλληνες

βουλευτές και ψηφοφόρους σε αντίθεση με ό,τι συνέβη το 2011 με την κατάπνιξη της κίνησης για δημοψήφισμα από τον Παπανδρέου.

Η Γερμανία δείχνει μια περίεργη αυτοπεποίθηση για την έκβαση της εκλογής ΠτΔ ή ακόμη και για την αναμενόμενη επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ σε πρόωρες εκλογές. Τι συμβαίνει; Είναι οι Γερμανοί τόσο σίγουροι για 180 «ναι» ή ρισκάρουν επειδή θεωρούν ότι, όπως δήλωσε ο Σόιμπλε, «για να ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις με την τρόικα και για να έχουμε μια επιτυχή κατάληξη του τρέχοντος προγράμματος και όλων των συνεπαγόμενων μέτρων» προϋπόθεση είναι το πολιτικό ξεκαθάρισμα, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει προσφυγή σε πρόωρες εκλογές και πτώση της σημερινής κυβέρνησης;

Και αυτό το ρίσκο αποτελεί μια «αναγκαιότητα» όπως εκτίμησε ο οίκος Nomura ή μήπως υπάρχουν και άλλα αναγκαία και κοινά μυστικά που θα αποκαλυφθούν τις επόμενες ημέρες, μέσα στον μήνα, πριν ή ακόμη και μετά τις εκλογές και θα συνθέσουν το παζλ; Μήπως η «συναίνεση» θα επιβληθεί πάλι εκ των πραγμάτων;

Σε μια πρώτη ανάγνωση, η κίνηση για επίσπευση της εκλογής ΠτΔ κατά δύο περίπου μήνες σε συνδυασμό με την απόφαση του eurogroup για δίμηνη παράταση του μνημονίου - μέσα στην οποία θα πρέπει να περάσουν όλα εκείνα τα μέτρα των

οποίων η αδυναμία ψήφισης οδήγησε ακριβώς σε αυτήν! – θα μπορούσε να θεωρηθεί **μια κίνηση ρουά-ματ της Γερμανίας τόσο στην κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, όσο και στο εκλογικό σώμα.**

Πριν την κίνηση υπήρχαν δύο δεδομένα: (1) ότι η κυβέρνηση, σε αυτή τη φάση, δεν θα μπορούσε να περάσει από τη Βουλή ούτε τα ήδη υπογραφέντα μέτρα του ΜΠΔΣ 2015-2018 που εκκρεμούσαν, ούτε τα επιπλέον μέτρα για την κάλυψη του επίσης συμφωνημένου δημοσιονομικού κενού και (2) ότι η δημοσκοπική πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ προκαλεί αμηχανία τόσο σε σημαντική μερίδα της αστικής τάξης στο εσωτερικό, που εκφράζει ανασφάλεια για την θέση της σε ένα νέο μετεκλογικό περιβάλλον, όσο και σε εκπροσώπους των αγορών που θεωρούν τον ΣΥΡΙΖΑ ακόμη πιο αφερέγγυο από την σημερινή κυβέρνηση – είναι χαρακτηριστικό ότι οι αγορές από την πρώτη κιόλας μέρα διάβασαν την εξαγγελία για εκλογή ΠτΔ σαν πρόκριμα πρόωρων εκλογών και πολιτικής αστάθειας με το 10ετές ομόλογο από 7,2% να ξεπερνά σήμερα το 9% και το Ελληνικό χρηματιστήριο μέσα σε 3 συνεδριάσεις να ξεπερνά σε πτώση το 21%!

Μετά την κίνηση αυτή, που θα μπορούσε να έχει τον τίτλο «**δuo μήνες μπρος, δυο μήνες πίσω**» τα παραπάνω δεδομένα παρέμειναν, αλλά τροποποιήθηκαν:

Τα δύσκολα μέτρα πρέπει **πάλι να έχουν ψηφιστεί μέχρι τις 28/02**, έτσι ώστε να εκταμιευτεί η δόση και να αρχίσει η συζήτηση για το καθεστώς της πιστωτικής γραμμής και τα νέα μέτρα που θα το συνοδεύουν. Και αυτό πρέπει να συμβεί **είτε εκλεγεί ΠτΔ, είτε γίνουν εκλογές και σχηματιστεί κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.**

Συνεπώς ο πολιτικός βίος της σημερινής κυβέρνησης καθορίζεται κυρίως από την υπερψήφιση των μέτρων και όχι από την εκλογή ΠτΔ. Αλλά με ανάλογο τρόπο καθορίζεται και η πολιτική αξιοπιστία του ΣΥΡΙΖΑ.

Για ΝΔ/ΠΑΣΟΚ δεν υπήρχε «καλύτερη» επιλογή, αφού ακόμη κι αν πέσουν θα το παρουσιάσουν «ηρωϊκή έξοδο», αλλά η Ελληνική κοινωνία καταλαβαίνει ότι στην πραγματικότητα **οι Γερμανοί ισοπεδώνουν πολιτικά την κυβέρνηση** και ενδεχομένως να γαρνίρουν την απαξίωσή τους σε αυτήν «δίνοντας» στη δημοσιότητα έργα και ημέρες από την μακρόχρονη δικομματική διαφθορά.

Για τον ΣΥΡΙΖΑ, η κίνηση «δυο μήνες μπρος, δυο μήνες πίσω», σημαίνει **άμεση και αναγκαστική σύγκρουση με την ώρα της αλήθειας**. Αν γίνει κυβέρνηση, θα πρέπει μέσα σε λίγες ημέρες πριν την λήξη της παράτασης, αλλά και την λήξη ομολόγων του Μαρτίου, να αποφασίσει με **ποιον και τι θα πάει και ποιον και τι**

θα αφήσει στην Ελλάδα και την Ευρώπη.

Για την εκδοχή που περιλαμβάνει εκλογή ΠτΔ και υπερψήφιση των μέτρων, το μπαλάκι πέφτει στους βουλευτές της σημερινής Βουλής. Η «εμπιστοσύνη» των Γερμανών μπορεί να απορρέει από την εκτίμηση ότι η κρίσιμη μάζα των βουλευτών θα προκρίνει το προσωπικό της συμφέρον για να παραμείνει στην θέση της άλλο ενάμισυ χρόνο και δεν θα ρισκάρει νέα εκλογική αναμέτρηση, είτε γιατί θεωρούν ότι τελικά κάποιιοι βουλευτές θα ψηφίσουν «ναι» με το κριτήριο να μην γίνουν εκλογές που σε αυτήν την φάση ευνοούν τον ΣΥΡΙΖΑ.

Για την εκδοχή που περιλαμβάνει εκλογές το μπαλάκι πέφτει στους ψηφοφόρους. Και στο διάστημα από την μη εκλογή ΠτΔ μέχρι τις εκλογές μπορούμε να φανταστούμε ποια θα είναι η πίεση και οι εκβιασμοί που θα ασκηθούν στο εκλογικό σώμα. Αυτό έχει ξανασυμβεί το 2012 και το σκηνικό αναμένεται τώρα να είναι και πιο «δημιουργικό».

Αλλά το θέμα δεν είναι εκεί. Το θέμα είναι αν σε αυτή την κρίσιμη φάση μπορεί να δοθεί μια Ελληνική απάντηση-πρόταση, που θα είναι εποικοδομητική για την πλειονότητα της κοινωνίας.

Αν δεν προκύψει πολιτική συμβιβαστική λύση, όπως για παράδειγμα συμφωνία με τον νέο ΠτΔ για εκλογές τον Ιούνιο με παράλληλη παράταση του μνημονίου, τότε θα μπορούσαν να υπάρξουν δύο λύσεις:

(1) **«Κάντε το όπως με τον Ρωμανό»**, που παρότι αποτελεί την ουτοπική εκδοχή, καλό είναι να αναφέρεται. Αυτή η λύση θα περιλάμβανε μια πρωτοβουλία «πολιτικής συμμαχίας» με παραίτηση του πρωθυπουργού, ακόμη και μετά την εκλογή ΠτΔ και πριν την υπερψήφιση των μέτρων και νέα κοινή διαπραγματευτική προσπάθεια, μέχρι τον Ιούνιο, με παράλληλο αίτημα για νέα παράταση και αιχμή την αναθεώρηση των στόχων του ΜΠΔΣ για το πρωτογενές πλεόνασμα.

(2) **«Κάντε το με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ»**, μετά τις εκλογές, που θα περιλάμβανε πλατύ κάλεσμα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για συστράτευση όχι μόνο των πιθανών κυβερνητικών εταίρων του, αλλά προς όλες τις κοινοβουλευτικές και εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις για κοινό μέτωπο, που στο πλαίσιο μιας νέας παράτασης μέχρι τον Ιούνιο, θα κινιόταν στο πλαίσιο της λύσης(1). Αλλά η πρόταση για την λύση (2) θα έπρεπε να ξεκινήσει **από τώρα, πριν καν την πρώτη ψηφοφορία για ΠτΔ.**

A. Με σαφή προσδιορισμό των μετεκλογικών κυβερνητικών εταίρων και των στόχων της διαπραγμάτευσης.

B. Με αίτημα για παράταση του μνημονίου μέχρι τον Ιούνιο.

Γ. Με άμεσες κινήσεις επαφών με το ΔΝΤ, την Γερμανία και την Κομισιόν.

Ο κ. Τσίπρας πρέπει να δείξει από τώρα αν είναι ο ηγέτης, που θα αξιοποιήσει και τις όποιες αντιθέσεις ΔΝΤ και Ευρωπαίων προς όφελος της χώρας ή αν είναι ο επόμενος πολιτικός τυχολιώκτης μετά τους κ.κ. Παπανδρέου, Σαμαρά και Βενιζέλο ή απλά ο εκ του ασφαλούς επόμενος διαχειριστής του σάπιου φρούτου, κάπου μέσα στο 2015 ή το 2016.

Το προχθεσινό statement του eurogroup για τους προϋπολογισμούς των κρατών-μελών δείχνει ότι η κατάσταση στην Ευρωζώνη μπορεί να μην έχει την κρισιμότητα του 2011, αλλά εξακολουθεί ασταθής και απρόβλεπτη.

Ωστόσο η Ελληνική περίπτωση δεν είναι το ίδιο απειλητική για τις υπόλοιπες χώρες, ακόμη και αν συνεχίζει να λειτουργεί και σαν σκιάχτρο και σαν μοντέλο. **Η Γερμανία και ο Σόιμπλε θέλουν να δείχνουν ότι ελέγχουν το παιχνίδι και, προς το παρόν, αυτό που επαγγέλλεται ο ΣΥΡΙΖΑ δεν φαίνεται ότι μπορεί να βρεθεί εκτός ελέγχου.**

Πριν δύο χρόνια, [στην ανάρτηση](#) «Στο μυαλό του Σόιμπλε, της αλεπούς της Ευρωπαϊκής ερήμου» γράφαμε και ακόμη υποστηρίζουμε:

«Στο μυαλό του Σόιμπλε η Ελλάδα δεν πρέπει να φύγει από την ευρωζώνη. Η Γερμανία κερδίζει αρκετά παρά το κλίμα αβεβαιότητας για τη δυνατότητα παραμονής της Ελλάδας στο ευρώ. Παρά το γεγονός ότι στη χώρα επικρατεί ήδη εσωτερική στάση πληρωμών και τα κρατικά έσοδα καταρρέουν. Και εντέλει η πολιτική ένταση δεν είναι ανεπιθύμητη στο βαθμό που βοηθά στην εναλλαγή εκτονωτικών, αλλά και αναλώσιμων πολιτικών φρουρών στη χώρα. Η δεύτερη λοιπόν σκέψη του είναι ότι ακόμα και αν οι Έλληνες αρχίσουν να τρώγονται μεταξύ τους σε πιο έντονο βαθμό από εκείνον με τον οποίο σήμερα αυτοκτονούν, ακόμη και αν οξυνθεί περισσότερο το μεταναστευτικό πρόβλημα και πάλι η χώρα δεν θα πρέπει να αφεθεί να βγει από το ευρώ.

Αλλά στο μυαλό του Σόιμπλε μια αναγκαστική αποχώρηση της Ελλάδας – όπως από μη καταβολή της δόσης ούτε για τις δανειακές υποχρεώσεις – δεν θα ήταν

επιζήμια μόνο για αυτόν τον λόγο. Βασικά η Ελλάδα προορίζεται να γίνει μοντέλο ενός νέου τύπου οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης. Ούτε αμιγώς τύπου αμερικανικού ονείρου με πρωταρχικό ρόλο στην ατομική επιχειρηματικότητα, ούτε ευρωπαϊκού με πρωταρχικό ρόλο στην πελατειακή συλλογικότητα, αλλά ούτε και κινεζικού, από το οποίο αφαιρούνται σχεδόν ολοκληρωτικά τα ανθρώπινα και εργασιακά δικαιώματα. Η τρίτη σκέψη του είναι ότι αν η Ελλάδα αφηνόταν σε ένα δικό της πολιτικό και κοινωνικό χάος δύο τινά θα μπορούσαν να συμβούν: (1) Τα όνειρα των παγκόσμιων οικονομικών ανταγωνιστών της Γερμανίας να γίνουν ο εφιάλτης της επί Ελληνικού εδάφους ή (2) Η Ελλάδα να τα καταφέρει με μια νέα ανεξάρτητη από το Βερολίνο πολιτική ηγεσία που θα εξισορροπούσε πολύπλευρα τα ξένα συμφέροντα προς όφελός της - αυτό θα ήταν και η αρχή του τέλους της Γερμανικής Ευρώπης.

Και βέβαια στο μυαλό του Σόιμπλε αυτά δεν πρέπει να συμβούν. Αντίθετα το αναπόφευκτο χάος που βλέπει να έρχεται στην Ευρώπη θα πρέπει, όπου και αν εκδηλώνεται, να είναι όσο το δυνατόν πιο ελεγχόμενο από το Βερολίνο. Αν οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι που προηγήθηκαν συνέβαλαν σε κάποια μορφή αναδιοργάνωσης της προπολεμικής αταξίας στην Ευρώπη, το βαρύ καθήκον που θεωρεί ότι επωμίζεται σήμερα η Γερμανία είναι να κρατήσει τις ισορροπίες στην τρέχουσα οικονομική και κοινωνική αταξία, προς όφελος μιας ανάκαμψης νέου τύπου, όπου η σκληρή εργασία και η μετρημένη ζωή θα πρωτοστατούν και βέβαια η ίδια θα προίσταται. Και αυτή είναι η τελική του σκέψη.

Εντέλει στο μυαλό του Σόιμπλε το υπάρχον ευρωπαϊκό πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να παράγει έργο διεξόδου από την κρίση. Λείπει η ενέργεια που θα μπορούσε να το μετασχηματίσει από πελατειακό, υποτελές και κερδοσκοπικό σε υγιές και εν εξελίξει παραγωγικό, ασφαλές και δίκαιο για μια κοινωνία της ευημερίας. Οι πληροφορίες που στηρίζουν και κυκλοφορούν στο σύστημα είναι παρωχημένες και ανεπαρκείς και η διαδικασία της αποδιοργάνωσής του πρέπει να ολοκληρωθεί. Και η εικόνα της αναδιοργάνωσης είναι ακόμα μακρινή και ομιχλώδης. Αλλά σε αυτό το επερχόμενο χάος, σε αυτήν την αφθονία της εντροπίας και την στρατηγική μιας νέας ήττας για τη Γερμανία, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε αξιώνει να είναι ο Στρατάρχης. Κάτι σαν την «Αλεπού της Ευρωπαϊκής Ερήμου».

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))